

har man nævnt forkyndelse på arbejdspladsen ved siden af forkyndelse på bopælen eller opholdsstedet. Det vil dog normalt være rigtigst at foretage forkyndelse på bopælen, hvis der kan træffes nogen dér, over for hvem forkyndelse kan ske.

Nr. 2a), der svarer til gældende lovs § 156, stk. 1, nr. 2, 1. og 3. pkt., omhandler forkyndelse på bopælen eller opholdsstedet for andre end den, forkyndelsen angår. Efter de gældende regler kan forkyndelse på bopælen ske over for ægtefælle, børn over 18 år, tjenestefolk eller andre til husstanden hørende voksne personer, som er til stede dér; er sådanne ikke at træffe, da for vedkommendes husvært, principal, husbonde, læremester eller arbejdsherre, f. s. v. de træffes til stede dér. Bestemmelsen må forstås således, at de pågældende skal træffes i den pågældendes bolig, hvilket, hvis der er tale om en ejendom med flere lejligheder, vil sige den pågældendes lejlighed, jfr. f. s. v. angår forkyndelse for husværter justitsministeriets skrivelse af 26. november 1954 (ministerialtidende 1954 nr. 161).

Den gældende regel om forkyndelse på opholdsstedet er subsidiær, idet den kun kan anvendes, hvis den pågældende ikke har bopæl, kontor, værksted eller andet forretningslokale i riget og ikke hører til et herværende skib. Forkyndelse kan iværksættes over for den, hos hvem han er til huse. Forkyndelse antages dog også at kunne ske for personer, der hører til husstanden, navnlig ægtefælle og børn.

Efter rådets forslag fastsættes der fælles regler for forkyndelse på bopælen og opholdsstedet. Forkyndelse kan som hovedregel kun ske for personer, der hører til samme husstand som den, forkyndelsen vedrører. Bor den pågældende til leje i en andens bolig, kan forkyndelse dog også ske over for udlejeren (logiværten). Det er i alle tilfælde en betingelse, at den, over for hvem forkyndelse sker, træffes på bopælen (opholdsstedet) og er fyldt 18 år. De foreslåede regler svarer formentlig til den måde, på hvilken de gældende bestemmelser er praktiseret.

Nr. 2b), der svarer til gældende lovs § 156, stk. 1, nr. 2, 2. pkt., omhandler forkyndelse på arbejdsstedet. F. s. v. angår selvstændige næringsdrivende svarer reglen fuldstændigt til de gældende regler. Forkyn-

delse på arbejdsstedet for andre end selvstændige næringsdrivende kan efter gældende ret kun ske for skipperes og søfolks vedkommende. Forkyndelse kan i disse tilfælde ske på det skib, hvortil de hører, for en til skibet hørende person, der findes til stede.

Efter rådets opfattelse bør der åbnes mulighed for i alle tilfælde at foretage forkyndelse på arbejdsstedet, men kun for arbejdsgiveren eller dennes repræsentant, og ikke som efter den nuværende regel om søfolk for enhver til skibet (virksomheden) hørende voksen person. En sådan regel vil næppe betyde noget stort antal forkyndelser på arbejdspladserne. Postforkyndelse og stævningmandsforkyndelse skal efter forslaget som hovedregel kun anvendes, hvis det må antages, at den pågældende ikke vil medvirke til brevforkyndelse. Endvidere må det som ovenfor nævnt anses for rigtigst at foretage forkyndelse på bopælen, hvis der kan træffes nogen der, over for hvem forkyndelse kan ske, idet forkyndelse på arbejdspladsen kan medføre visse ulemper for såvel den pågældende som arbejdsgiveren. På den anden side synes det ikke rimeligt at se bort fra denne mulighed for forkyndelse, hvis forkyndelse ikke kan gennemføres på anden måde. Bestemmelsen må forstås således, at den kan anvendes ikke alene, hvis den, forkyndelsen angår, ikke er til stede på arbejdspladsen, men også hvis han på grund af arbejdspladsens størrelse kun vanskeligt kan komme til stede.

Bestemmelsen i *stk. 3* svarer ganske til gældende ret (§ 158, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., og § 163 c, stk. 1). Man har dog foreslået indsat en regel om, at det, såfremt forkyndelse ikke sker over for vedkommende personlig, på forsendelsen eller genparten af meddelelsen skal anføres, over for hvem forkyndelse er sket.

Reglen i *stk. 4* svarer i det hele til de gældende bestemmelser, jfr. § 157, stk. 2, og 163 d, stk. 3, sidste pkt.

Til § 158.

Gældende bestemmelse § 159.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til gældende ret. Henvisningen til § 155 betyder dog, at forkyndelse i udlandet kun kan ske, hvis det ikke er muligt at gennemføre brevforkyndelse ved at sende et brev til adressen